

LADIK KATALIN VERSEI

EGY

Amikor felébredt, a világ mozdulatlan és süket
volt.

Borghes

Ez a repedt fal
álomgolyótól terhes.

Ki ez a darázs fölöttem?
Ki ez, nő, aki meszel bennem?

Ha mindez, ami körülvesz; fal,
ha én darázs vagyok
és bennem ez a rovar — ember,
akkor hol végződöm én s hol kezdődik az ember?

PEDAGÓGIAI VÁZLATKÖNYV

homage to Paul Klee

Most mertem csak hozzányúltni. Medial gebied.
Vágom a fát, kidőlök. Kivágva hever a hegedű.
Ő az inga. Lengyelország sikolyát
függőnként követi. Fekete nyíl fúródik
az ajtóba. Teátrális mozdulat,
ahol minden költészet fölöslegessé válik
és már senki sem mondja, hogy „oda”,
hanem „mindenütt”, tehát „ott” is.

A szürke ponttól balra
már a zöld uralkodik.

Ez az egyetlen lehetőség.
Én magam is egyébként. Zöld hegedű.

VÉGTELEN, SZIKRAZÓ MOZDULAT

E ház tükörképét magadból ki nem törülheted.
Ólomzöld víz felett Dorian Gray néz veled
farkasszemet. Szőrén lépsz a holló-árny
hűvösébe, bűvös hangszeren.

Te, aki macska vagy,
zsinóron lógsz be e tájköltészetbe.
Esőt lövellsz a negatív entrópiára,
életet lehelsz a gépmadárba,
és beköltözöl a húszongorába.

Körkörös falon vakarod a bíbor alkonyatot.
A gyújtózsínór tövig égett a hasadon.

FŐTT, FEHÉR HAL ISADÓRA TÁNYÉRJÁN

Láttam őt az utcán. A feje le volt tépve.
Ilyen az éghajlat.
Mihelyt az óra elüti a habot,
a sebek felszakadnak.

Buybuy! I'm fly!

„Mi a világosság? — A sötétség bal keze.
A kettő egy: élet és halál —
két egymást ölelő szerelmes.”

Neki terem az égisz érő fa(sz).
A maga kertjében csipeget.

Láttam őt a tóban. A hold le volt tépve
nyakáról, mellette lebegett.
Kifogta a halat, combja közé szorította,
heréi felszakadtak.

Ahogy a reggel lecsorgott a kerteken,
Isadora tányérján kihűlt a hal.
Főtt, fehér keze a tóban.